

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 368/2017-26

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. júla 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA] a [REDAKČIA], obaja bytom [REDAKČIA], zastúpených advokátkou JUDr. Ivetou Rajtákovou, Štúrova 10/20, Košice, vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva zaručeného čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7 Co 5/2015 z 30. marca 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] a [REDAKČIA] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. júla 2015 doručená sťažnosť [REDAKČIA] a [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovatelia“) vo veci namietaného porušenia ich základných práv zaručených čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva zaručeného čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd

(ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 7 Co 5/2015 z 30. marca 2015 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovatelia v právnom postavení žalobcov v konaní o určenie vlastníckeho práva pôvodne vedenom na Okresnom súde Prešov (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 9 C 363/2012 boli účastníkmi odvolacieho konania vedeného na krajskom súde pod sp. zn. 7 Co 5/2015.

V úvode sťažnosti, poukazujúc na priebeh – podľa názoru sťažovateľov na vec sa vzťahujúceho – súdneho konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 7 C 173/2005 [išlo o konanie o vypratanie nehnuteľností, v rámci ktorého sťažovatelia vystupovali v procesnom postavení žalovaných a v rámci ktorého okresný súd posudzoval otázku vydržania vlastníckeho práva parcely č. [REDAKOVANÉ] o výmere [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sporná nehnuteľnosť“) sťažovateľmi ako otázku predbežnú, pozn.], sťažovatelia uvádzajú, že „... žalobou o určenie vlastníckeho práva... sa domáhali určenia, že sú podielovými spoluvlastníkmi (každý v podiele 1/2) nehnuteľnosti, ktorá bude vytvorená geometrickým plánom vyhotoveným v súdnom konaní v súlade so znaleckým posudkom vyhotoveným v konaní sp. zn. 7 C 173/05 ako časť parcely č. [REDAKOVANÉ], ktorú nadobudli vydržaním.

Okresný súd Prešov nariadil vo veci pojednávanie, na ktorom rozhodol rozsudkom sp. zn. 9C/363/2012 zo dňa 13.10.2014 tak, že žalobu žalobcov (sťažovateľov) zamietol. Proti tomuto rozhodnutiu podali sťažovatelia odvolanie na Krajský súd v Prešove.

Krajský súd v Prešove svojim rozsudkom sp. zn. 7 Co 5/2015 zo dňa 30.3.2015 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Rozsudok Krajského súdu v Prešove bol právnej zástupkyňi sťažovateľov doručený dňa 25.5.2015.“

3. Porušenie svojich práv zaručených ústavou, dohovorom a dodatkovým protokolom sťažovatelia vidia v nepreskúmateľnom, nezrozumiteľnom a nedostatočne odôvodnenom napadnutom rozhodnutí krajského súdu, ktorý i napriek vyriešeniu otázky «... právneho vzťahu sťažovateľov k časti parcely registra „C“ č. [REDAKOVANÉ], ku ktorej bolo v katastri nehnuteľností evidované vlastnícke právo iných osôb... v konaní vedenom pod sp. zn. 7C 173/05» a existujúcej judikatúre Najvyššieho súdu Slovenskej republiky neuviedol, „... ako sa vysporiadal s námietkou svojej viazanosti posúdením hmotnoprávnej otázky -

vlastníckeho práva sťažovateľov k predmetnej nehnuteľnosti v rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 7 C 173/05 zo dňa 16.12.2008...

Pozornosti sťažovateľov neušla ani snaha odvolacieho súdu, ktorý dopĺňajúc odôvodnenie prvostupňového súdu interpretoval posúdenie hmotnoprávnej otázky - vlastníctva sťažovateľov k spornej nehnuteľnosti v rozsudku sp. zn. 7 C 173/05 zo dňa 16.12.2008 spôsobom, ktorý v tejto interpretácii vyústil do záveru, že v označenom rozsudku nebolo deklarované, prejudiciálne, vlastníctvo sťažovateľov.

Napriek tomu, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia naznačuje, že jeho právne závery sú totožné so závermi súdu v rozsudku sp. zn. 7C/173/05 zo dňa 16. 12. 2008, v skutočnosti sú jeho konštatovania nielen odlišné ako v označenom rozsudku, ale týmto záverom aj priamo protirečiace.

Odvolací súd, ako to bolo už vyššie citované, založil svoj právny názor na tom, že sťažovatelia v čase uzatvárania kúpnej zmluvy zo dňa 28.11.1998 nevstúpili do dobromyseľnej držby svojich právnych predchodcov, pretože títo, ku dňu 28.11.1998 už postavenie oprávnených držiteľov vo vzťahu k predmetnej nehnuteľnosti nemali.

Z rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 7 C 173/05 zo dňa 16.12.2008 však vyplýva, že do tejto doby právnym predchodcom nikto nebránil v užívaní spornej časti nehnuteľnosti a v takomto užívacom stave ju aj previedli na žalovaných v 1. a 2. rade (sťažovateľov), ktorí vstúpili týmto do dobromyseľnej držby právnych predchodcov.“.

4. Podľa názoru sťažovateľov krajský súd sa v rámci napadnutého rozhodnutia odchyľil od právneho posúdenia charakteru držby právnych predchodcov sťažovateľov ku dňu uzatvorenia kúpnej zmluvy 28. novembra 1998 a neposúdil ju tak, „ako bola posúdená v prvšom rozsudku, teda ako dobromyseľnú držbu, ale posúdil ju ako držbu vlastnícku, ktorá je podľa jeho vlastného názoru odlišná od držby oprávneného držiteľa...

Z uvedeného je nesporné, že nielen prvostupňový, ale aj odvolací súd sa od prvého právneho posúdenia zásadnej hmotnoprávnej otázky v tomto konaní odchyľil.

Takéto odchylenie sa od posúdenia tejto otázky potom vyústilo v záver o tom, že sťažovatelia nie sú vlastníckmi predmetnej nehnuteľnosti, teda k záveru opačnému ako súd v konaní sp. zn. 7C/173/05, ktorý na uvedenom právnom posúdení založil svoj záver o tom, že sťažovatelia sú vlastníckmi predmetnej nehnuteľnosti.“.

6. S ohľadom na uvedené sťažovatelia navrhujú, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie takto rozhodol:

„Právo sťažovateľov domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva zakotvené v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR v spojení s právom na ochranu vlastníckeho práva zakotveným v čl. 20 ods. 1 Ústavy SR a právo na spravodlivé súdne konanie zakotvené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s právom na pokojné užívanie majetku zakotveným v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd boli rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7Co/5/2015 zo dňa 30. 3. 2015 porušené.

Ústavný súd Slovenskej republiky zakazuje Krajskému súdu v Prešove pokračovať v porušovaní namietaných práv sťažovateľov.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7Co/5/2015 zo dňa 30. 3. 2015 a vracia vec Krajskému súdu v Prešove na ďalšie konanie.

Odporca je povinný nahradiť sťažovateľom všetky trovy tohto konania.“

II.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

8. Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

10. Sťažnosť treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

11. V nadväznosti na namietané porušenie základných práv sťažovateľov zaručených čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu napadnutým rozhodnutím krajského súdu ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej o zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označili

sťažovatelia, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Úloha ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu teda nespočíva v tom, aby určil, či preskúmanie veci predloženej sťažovateľmi odhalí existenciu porušenia niektorého z práv alebo slobôd zaručených ústavou, ale spočíva len v tom, aby určil, či toto preskúmanie vylúči akúkoľvek možnosť existencie takéhoto porušenia. Ústavný súd teda môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 4/00).

12. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

13. Ústavný súd argumentáciu krajského súdu v napadnutom rozhodnutí nepovažuje za arbitrárnu či zjavne neodôvodnenú a vo svetle všetkých konkrétnych skutočností,

na ktoré sťažovatelia v sťažnosti poukázali, sa nejaví táto argumentácia ani ako ústavne neutržateľná.

14. Sťažovatelia napadnutému rozhodnutiu krajského súdu v podstate vyčítali jeho arbitrárnosť, neodôvodnenosť, nepreskúmateľnosť a nezrozumiteľnosť založenú v rámci ich nosnej sťažnostnej argumentácie na tom, že krajský súd sa odchyľil od právneho posúdenia charakteru držby právnych predchodcov sťažovateľov ku dňu uzatvorenia kúpnej zmluvy 28. novembra 1998 a že odlišným spôsobom interpretoval posúdenie nosnej hmotnoprávnej otázky sťažovateľov – ich vlastníctva k spornej nehnuteľnosti.

15. V relevantnej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajský súd konštatoval:

„Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvostupňovým súdom, na ktoré, s výnimkou záveru o zamietnutí žaloby i z dôvodu nesprávne formulovaného petitu žaloby, v plnom rozsahu odkazuje.

V prejednávanej veci sa žalobcovia domáhajú určenia vlastníckeho práva k časti nehnuteľnosti zapísanej na [REDAKČIA] kat. úz. [REDAKČIA] ako parcela č. [REDAKČIA] - orná pôda o výmere [REDAKČIA], ktorej podľa znaleckého posudku č. 5/2007 znalca [REDAKČIA] zo dňa 16.11.2007 zodpovedá novovytvorená parcela č. [REDAKČIA] - orná pôda o výmere [REDAKČIA]. K nadobudnutiu vlastníctva malo dôjsť titulom vydržania podľa ustanovenia § 134 OZ.

Vydržanie je jedným zo spôsobov pôvodného nadobudnutia vlastníckeho práva. V prípade splnenia zákonom určených podmienok dochádza k nemu priamo zo zákona. Zákonnými podmienkami vydržania, pokiaľ právny poriadok tento spôsob nadobúdania vlastníctva pripúšťa, vo všeobecnosti sú oprávnená držba, uplynutie zákonom stanovenej vydržacej doby a spôsobilý predmet vydržania. Pritom, a to je potrebné osobitne zdôrazniť, právne následky nastávajú len vtedy, ak sú zároveň splnené všetky jeho podmienky.

Kto je držiteľom oprávneným upravuje OZ v ustanovení § 130 ods. 1. Podľa tohto ustanovenia, ak je držiteľ so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný o tom, že mu vec

alebo právo patrí, je držiteľom oprávneným. Pri pochybnostiach sa predpokladá, že držba je oprávnená.

Dobromyseľnosť ako vnútorný psychický stav nemožno priamo dokázať. Možno o nej usudzovať len z okolností, v ktorých sa tento psychický stav navonok prejavuje. Základným rozlišujúcim kritériom je, či držiteľ veci alebo vykonávateľ práva pri normálnej opatrnosti, ktorú možno so zreteľom na okolnosti daného prípadu rozumne od neho požadovať, mohol alebo nemohol mať pochybnosti o tom, že mu vec, ktorú fakticky ovláda alebo právo, ktoré vykonáva patria.

Okolnosti, za ktorých možno usudzovať na existenciu dobromyseľnosti musí v spore preukázať držiteľ veci, resp. vykonávateľ práva. Dobrá viera držiteľa sa musí vzťahovať aj k okolnostiam, za ktorých vôbec mohlo vecne právo vzniknúť, teda aj k právnomu dôvodu, ktorý by mohol mať za následok vznik práva.

Právnym titulom, od ktorého žalobcovia odvodzujú svoj vstup do držby spornej časti parcely č. [REDACTED], ku ktorej sú v súčasnosti ako bezpodieloví spoluvlastníci zapísaní žalovaní, je kúpna zmluva o prevode vlastníctva k nehnuteľnostiam zo dňa 28.11.1998 uzatvorená medzi žalobcami a ich právnymi predchodcami [REDACTED] a [REDACTED].

Predmetom tejto kúpnej zmluvy boli iba parcely č. [REDACTED] - záhrady o výmere [REDACTED] a č. [REDACTED] -záhrady o výmere [REDACTED]. Časť spornej parcely č. [REDACTED] predmetom tohto prevodu nebola. Za takejto situácie žalobcovia mohli nadobudnúť vlastnícke právo vydržaním len ak postavenie oprávnených držiteľov mali po celú vydržaciú dobu počítanú od dňa uzatvorenia kúpnej zmluvy, teda od 28.11.1998. V priebehu plynutia vydržacej doby však došlo k významnej právnej skutočnosti majúcej vplyv na dobromyseľnosť žalobcov vo vzťahu k oprávnenosti držby nimi užívanej časti pozemku tvoriacej predmet sporu. Vo veci 7C/173/2005 bola dňa 19.09.2005 podaná žaloba o vypratanie nehnuteľnosti zo strany žalobcov, ktorí v konaní vedenom pod sp. zn. 7C/173/2005 mali postavenie žalovaných. Už z priebehu uvedeného konania žalobcom muselo byť zrejmé, že kúpnu zmluvou zo dňa 28.11.1998 nenadobudli spornú časť parcely č. [REDACTED]. Na tomto závere nemení nič ani to, že žaloba o vypratanie nehnuteľnosti bola právoplatne zamietnutá. Dôvodom zamietnutia žaloby ako to vyplýva z odôvodnenia rozsudku Okresného súdu Prešov zo dňa 16.12.2008 č.k. 7C/173/2005-293 bolo to, že ku dňu 14.11.1989 spornú časť

nehnutelnosti nadobudli vydržaním do vlastníctva právni predchodcovia žalobcov [REDACTED] a [REDACTED].

Splnenie podmienok vydržania právnymi predchodcami žalobcov uplynutím vydržacej doby dňa 14.11.1989 nespochybňujú vo svojom opravnom prostriedku ani samotní žalobcovia. Uvedené zistenie má pri tom zásadný vplyv na možnosť započítania vydržacej doby právnych predchodcov žalobcov.

V tejto súvislosti právne významné ustanovenie § 134 ods. 1, 3 OZ, podľa ktorého oprávnený držiteľ sa stáva vlastníkom veci, ak ju má nepretržite v držbe po dobu 3 rokov, ak ide o hnutelnosť a po dobu 10 rokov, ak ide o nehnuteľnosť. Do doby podľa ods. 1 sa započíta aj doba, po ktorú ma vec v oprávnenej držbe právny predchodca.

Vyššie uvedené ustanovenie neumožňuje do vydržacej doby započítať akúkoľvek dobu držby právneho predchodcu oprávneného držiteľa. K započítaniu doby držby môže dôjsť len vtedy, ak držba je oprávnená a právny predchodca mal postavenie oprávneného držiteľa a nie vlastníka. Osoba oprávneného držiteľa je odlišná od osoby vlastníka, čo sa prejavuje aj v ich v právnom postavení. Za takejto situácie je vylúčené, aby do doby držby potrebnej na vydržanie bolo možné započítať i držbu vykonávanú vlastníkom veci.

V čase uzatvárania kúpnej zmluvy zo dňa 28.11.1998 právni predchodcovia žalobcov už postavenie oprávnených držiteľov vo vzťahu k časti nehnuteľnosti tvoriacej predmet konania nemali, nakoľko boli jej vlastníkami na základe vydržania po splnení všetkých podmienok vyžadovaných pre tento spôsob nadobudnutia vlastníctva ku dňu 14.11.1989. Vydržacia doba tak v prípade žalobcov mohla začať plynúť až odo dňa uzatvorenia kúpnej zmluvy zo dňa 28.11.1998 a nie skôr. Počas plynutia vydržacej doby počítanej od 28.11.1998 žalobcovia však postavenie oprávnených držiteľov stratili a preto k završeniu procesu vydržania dôjsť nemohlo.

Vzhľadom na tento záver je právne bezvýznamné, či žalobcovia majú alebo nemajú postavenie bezpodielových spoluvlastníkov. Nedostatočné zistenie skutkového stavu v tomto smere správnosť napadnutého rozhodnutia ovplyvniť nemôže.“

16. Po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozhodnutia ústavný súd konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval, jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov,

sú logické, a preto aj celkom legitímne, právne akceptovateľné a ústavne konformné. Vzhľadom na aplikáciu príslušných na vec sa vzťahujúcich zákonných ustanovení je napadnuté rozhodnutie krajského súdu vecne správne a náležite odôvodnené.

Krajský súd v napadnutom rozhodnutí právne vyčerpávajúcim a ústavne súladným spôsobom zdôvodnil, prečo nepovažoval sťažovateľmi predstreté odvolacie dôvody za spôsobilé spochybníť vecnú správnosť rozsudku okresného súdu sp. zn. 9 C 363/2012 z 13. októbra 2014.

V súvislosti s aktivitou sťažovateľov, ktorí sa dožadujú iného, pre nich priaznivejšieho posúdenia celej veci, ústavný súd konštatuje, že nie je v poradí ďalším súdom rozhodujúcim o opravnom prostriedku sťažovateľov.

17. Ústavný súd z citovanej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajského súdu (bod 15) nezistil, že by krajským súdom aplikovaný postup pri zistení a hodnotení skutkového stavu veci a pri ustálení právnych záverov mohol zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do napadnutého rozhodnutia v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy.

Skutočnosť, že sťažovatelia sa s názorom krajského súdu nestotožňujú, nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

18.1 Ústavnoprávnu dimenziu nedosahuje ani námietka sťažovateľov týkajúca sa záväznosti, resp. nezmeniteľnosti súdmi riešenej predbežnej otázky v pôvodnom konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 7 C 173/2005 a jej vplyv na terajšie určovanie

konanie iniciované zo strany sťažovateľov a pôvodne vedené na okresnom súde pod sp. zn. 9 C 363/2012 a následne na odvolacom súde pod sp. zn. 7 Co 5/2015.

18.2 Podľa odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu č. k. 7 C 173/2005-293 zo 16. decembra 2008 spornú časť nehnuteľnosti ku 17. novembru 1989 nadobudli vydržaním do vlastníctva právni predchodcovia sťažovateľov – [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]. Tento záver krajský súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutie vôbec nespochybnil, a práve naopak, z neho jednoznačne vychádzal.

Keďže sťažovatelia svoj nárok na určenie vlastníckeho práva k spornej nehnuteľnosti odvodzovali od kúpnej zmluvy uzatvorenej s ich právnymi predchodcami 28. novembra 1998 a predmetom tohto právneho úkonu sporná nehnuteľnosť bezpochyby nebola, sťažovatelia i podľa názoru ústavného súdu mohli vlastnícke právo k spornej nehnuteľnosti nadobudnúť vydržaním len za predpokladu, ak by postavenie oprávnených držiteľov mali po celú vydržaciú dobu počítanú od uzatvorenia kúpnej zmluvy v novembri 1998. Toto postavenie (oprávnených držiteľov, pozn.) však sťažovatelia stratili, pretože v priebehu vydržacej doby došlo k významnej právnej skutočnosti majúcej vplyv na ich dobromyseľnosť, a to k iniciovaniu súdneho konania o vypratanie sporných nehnuteľností zo strany žalobcov – [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] v septembri 2005 (konanie bolo na okresnom súde vedené pod sp. zn. 7 C 173/2005, pozn.), pričom už v priebehu tohto súdneho konania muselo byť sťažovateľom jednoznačne zrejmé, že kúpna zmluva z 28. novembra 1998 sa na spornú nehnuteľnosť nevzťahovala.

Keďže v čase uzatvorenia kúpnej zmluvy 28. novembra 1998 právni predchodcovia sťažovateľov boli už vlastníckmi spornej nehnuteľnosti z titulu vydržania a v rámci tejto kúpnej zmluvy spornú nehnuteľnosť na sťažovateľov nepreviedli, vydržacia doba v prípade sťažovateľov mohla začať plynúť až odo dňa uzatvorenia tejto kúpnej zmluvy, t. j. od 28. novembra 1998, a nie skôr, ako sa sťažovatelia mylne domnievajú. Do doby držby pre potreby vydržania nie je totiž možné započítať dobu držby vykonávanú vlastníkom veci (t. j. právnymi predchodcami sťažovateľov, pozn.), ale výlučne len dobu vykonávanú oprávnenými držiteľmi (sťažovateľmi, pozn.).

18.3 Nad rámec uvedeného ústavný súd v závere poznamenáva, že hoci je pravdou, že pri opakovanom posudzovaní jednej a tej istej predbežnej otázky súdom v inom konaní nemožno odhliadnuť od okolností, za ktorých bola táto otázka riešená v predchádzajúcom konaní, a nemožno odignorovať legitímne očakávania účastníkov súdneho konania vychádzajúce z ich dôvery v správnosť rozhodnutia vo veci, prípadný odklon všeobecného súdu od takéhoto právneho posúdenia však nie je jednoznačne vylúčený za predpokladu, že tento odklon bude zo strany všeobecného súdu náležite odôvodnený.

V kontexte posudzovanej právnej veci je potrebné neopomenúť, že predmetom konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 7 C 173/2005 bolo vypratanie spornej nehnuteľnosti. Žalobný nárok vymedzený žalobcami ([REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED], pozn.) v petite žaloby bol vymedzený jednoznačne a ten bol okresným súdom následne i prebraný do výroku rozhodnutia sp. zn. 7 C 173/2005 zo 16. decembra 2008. Sťažovateľmi tvrdené „vyriešenie predbežnej otázky“ tak bolo integrálnou súčasťou iba samotného odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu sp. zn. 7 C 173/2005 zo 16. decembra 2008, a nie jeho výrokovej časti, a teda okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 363/2012, ako i krajský súd v rámci konania vedeného pod sp. zn. 7 Co 5/2015 nepochybili a postupovali právne správne, ak zotrvali na názore, že nie sú viazaní posúdením právnej otázky tak, ako bola vyriešená „predbežná otázka“ v rámci odôvodnenia rozhodnutia v skôr uvedenom konaní o vypratanie.

19. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľov v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. júla 2017